

MARIA ANTÒNIA SALVÀ (1869-1958)

Escola Mallorquina

QUATRE COSES

M'abelleixen quatre coses
-qui prou les sabrà lloar?-
El sol que bada les roses,
l'aigua que les fa brostar,
la rosada que les mulla
i el vent que les esfulla
per no veure-les secar.

LIBÈL.LULA

Flor viva de l'aire,
libèl-lula atzur
volares rondaire
per sobre del mur.
Tota esgarrifança
tota il·lusió,
son blau d'alegrança
llençant a baldor,
la meravellera
s'emmeravellà;
mes tu, l'encisera,
fugies enllà.

AL ROSERAR

Pues i flors té el roserar:

cal que respir o que em defensi?

-¿Qui per les roses, en silenci

no es deixaria esgarrinxar?

Maria Antònia Salvà (Palma, 1869 - **Llucmajor**, 1958) és la primera poeta moderna en català. Formada en l'ambient culte de la Renaixença mallorquina, es va donar conèixer a la darrera dècada del segle XIX, sota el mestratge de Miquel Costa i Llobera. La seva obra, doncs, s'insereix, d'entrada, en la **temàtica rural** de l'anomenada **Escola mallorquina**, amb poemes emblemàtics sobre la casa pairal de la Llapassa (Llucmajor), sobre els treballs i la gent del camp que tenen com a rerefons les cançons i les cobles populars, molt vives a la Mallorca del seu temps i expressió d'un món rural ancestral.

De la seva obra destaquen els poemaris *Espigues en flor* (1926), *El retorn* (1934) i *Lluneta del pagès* (1952).

Com ha passat amb d'altres escriptores històriques, l'obra de Maria-Antònia Salvà ha hagut de superar els prejudicis que socialment han situat la literatura escrita per dones en un segon nivell. En l'actualitat, però, és considerada un clàssic modern.

2019: any Salvà

El Consell impulsa l'Any Salvà per difondre la figura de l'escriptora mallorquina

Amb el lema 'Pues i flors té el roserar', l'illa celebra el 150è aniversari de Maria Antònia Salvà, la primera poeta moderna en llengua catalana

